

D ů v o d y:

Zájemné popsání vnesených svršků podle §u 1101 obč. zák. a dvorského dekretu ze dne 5. listopadu 1819, čís. 1621 sb. z. s., jenž zůstal exekučním řádem dle čl. XIII. č. 6 uvoz. zák. k ex. ř. nedotčen, jest zvláštním, mimo všeobecné předpisy exekučního řádu přípustným prozatímním opatřením, pro něž ohledně řízení ustanovuje čl. XXVII. uvoz. zák. k ex. ř., že má býti šetřeno předpisů §§ 378—402 ex. ř. Správně tedy rozhodl soud rekursní, že pro ně platí podle §§ 402 a 65 ex. ř. osmidenní lhůta rekursní. Pro stěžovatelem zastávané rozeznávání, zda bylo za zájemné popsání žádáno samostatně, či zda byla žádost spojena se žalobou o zaplacení činže, není v zákoně opory. Spojení návrhu na prozatímní opatření se žalobou má jen ten význam, že se příslušným k jeho povolení a dalšímu řízení stává podle §u 387 ex. ř. soud procesní, řízení samo a jmenovitě lhůty k opravným prostředkům zůstávají jím nezměněny. To platí jak o prozatímních opatřeních podle exekučního řádu, tak o zájemném sepsání podle dvorského dekretu ze dne 5. listopadu 1819, čís. 1621 sb. z. s., jenž ostatně předpokládá, že byla žaloba o placení činže již podána. Rekursní soud odmítl právem rekurs, podaný do odeprání navrhovaného zájemního popsání jako opozděný, poněvadž byl podán po uplynutí osmidenní lhůty rekursní, a téhož údělu se musí dostati i dalšímu rekursu, podanému do tohoto odmítnutí, poněvadž i tento rekurs měl býti podán do osmi dnů, totiž do 19. února 1921, byl však podán teprve 24. února 1921.

Čís. 5889.

Byla-li podána neúplná žalobní odpověď, obsahující pouze všeobecné popření žalobního děje s návrhem, by byla žaloba zamítnuta, nelze vynést rozsudek pro zmeškání.

(Rozh. ze dne 30. března 1926, R I 226/26.)

V řízení o žalobě, zadané na sborovém soudě první stolice, byla při prvním roku určena žalované lhůta k žalobní odpovědi do 5. října 1925, jež byla později prodloužena do 12. listopadu 1925. Dne 10. listopadu 1925 podala žalovaná k soudu žádost o další prodloužení lhůty a v ní ke konci uvedla: »Pro případ, že by žádosti této vyhověno býti nemělo, budiž spis tento považován za žalobní odpověď, kterou veškeré tvrzení žaloby popíráme a navrhuje její zamítnutí a odsouzení žalující strany ku náhradě útrat sporu do 14 dnů pod exekucí.« Soud toto opětne prodloužení lhůty k žalobní odpovědi nepovolil a ustanovil rok k ústnímu jednání na den 4. prosince 1925, před nímž žalovaná strana podala dne 2. prosince 1925 přípravný spis se svými námitkami proti žalobě. Žalobce navrhl při tomto roku vydání rozsudku pro zmeškání, ježto žalobní odpověď nebyla podána včas. Procesní soud první stolice návrhu vyhověl a uznal rozsudkem pro zmeškání podle žaloby. D ů v o d y: Podání žalované ze dne 10. listopadu 1925 nevyhovuje

předpisům § 76 a 78 c. ř. s. o přípravných spisech, neboť neobsahuje ani stručného a zhuštěného vysvětlení stavu věci se stanoviska strany žalované ani věcného vyjádření se o skutkových tvrzeních strany žalující a o důkazech o nich nabídnutých ani vlastních protidůkazů a obmezuje se na paušální popření žaloby, ačkoli, jak z pozdějšího přípravného spisu vidno, žalovaná strana ve sporu nikterak se na toto paušální popření obmeziti nemínila a chce tvrditi a dokazovati skutečnosti žalobní nárok vyvracející. Poněvadž tedy podání strany žalované před uplynutím stanovené lhůty k zodpovězení žaloby soudu předložené nemá náležitosti pro žalobní odpověď zákonem předepsané, nelze je za žalobní odpověď ve smyslu zákona pokládati a je tudíž žalobcem učiněný návrh na vydání rozsudku pro zmeškání žalobní odpovědi odůvodněným. Při tom je naprosto nerozhodným a nemůže býti žalobcovu právu, navrhnouti vydání rozsudku pro zmeškání ve smyslu §u 398 c. ř. s. na újmu, že předseda senátu podání svrchu zmíněné snad za žalobní odpověď pokládal a ústní jednání nařídil, neboť tím zákonu nevyhovující a tudíž vadné podání nestalo se bezvadným a zákonu vyhovujícím. Nepřekáží vydání rozsudku pro zmeškání ani přijetí přípravného spisu ze dne 2. prosince 1925, které sice má náležitosti žalobní odpovědi, ale jsouc podáno již po době k zodpovězení žaloby poskytnuté včasnou žalobní odpověď nahraditi nemůže, a tudíž dále v úvahu vůbec nepřichází. Strana žalovaná mohla by ovšem ve smyslu § 258 c. ř. s. svou žalobní odpověď před počtím ústního jednání přípravným spisem ještě doplniti, avšak to předpokládá, že žalobu již v určené lhůtě ve formě zákonem předepsané zodpověděla, případně, že strana žalující z nezachování příslušných předpisů nevyvodila dalších důsledků a do ústního jednání meritorně se pustila, jinak znamená takovéto počínání si strany žalované zřejmé obcházení zákona umožňující jí překročení a svémocné prodloužení lhůty soudem k zodpovězení žaloby poskytnuté a znemožňující jak soudu tak odpůrci řádnou přípravu k ústnímu jednání, jež je právě účelem a smyslem t. zv. spisů přípravných. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek a uložil prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, dále ve věci po zákonu jednal. D ů v o d y: Nesprávnost právního stanoviska prvního soudu jest doložena zásadou § 179 c. ř. s. a ustanovením § 258 c. ř. s., podle nichž mohou strany doplniti skutkový děj až do konce ústního jednání a do započetí tohoto mohou tak učiniti přípravným spisem. Těmito zákonnými předpisy je zřetelně pamatováno i na případ, že žalované straně není možno, by ve lhůtě mohla vyhověti předpisům § 243, 76 a 78 c. ř. s. o obsahu přípravného spisu, jímž podává odpověď na žalobu. Když tedy v projednávaném sporu žalovaná v žádosti za další lhůtu k odpovědi na žalobu uvedla, proč té doby nemůže vyhověti předpisům právě zmíněným a pro případ, že jí k tomu žádaná lhůta povolena nebude, označila též přípravný spis za žalobní odpověď, veškeré tvrzení žaloby v něm popřela a navrhla zamítnutí žaloby a odsouzení žalobce k náhradě útrat sporu, vyhověla tím předpisu § 243 c. ř. s. Zabránilať žalovaná i tímto pouhým popřením skutkového děje žalobního, by byl přijat za pravdivý a donutila tak žalobce k důkazu skutečností jím tvrzených, což v případě nezdaru důkazu toho mohlo vésti i k zamítnutí za-

loby. Zde však nezůstalo při pouhém popření, neboť žalovaná podala včas přípravný spis, podle § 258 c. ř. s. přípustný, v němž žalobní odpověď doplnila a vyhověla tak úplně a včas předpisům § 243, 76 a 78 c. ř. s. Nebylo tudíž podle § 398 c. ř. s. důvodu, aby byl vydán rozsudek pro zmeškání a dlužno proto přisvědčiti odvolatelce, že je rozsudek ten zmatečným podle § 477 č. 4 c. ř. s. a vyhověti odvolání jak se stalo (§ 478 druhý odstavec c. ř. s.).

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Dle §u 243 c. ř. s. má se žalobní odpověď státi přípravným spisem ve lhůtě ustanovené soudcem první rok řídicím. Dle §u 78 c. ř. s. má přípravný spis obsahovati: 1. návrhy, jež zamýšlí strana činiti při ústním jednání; 2. vylíčení skutkových poměrů, odpovídající předpisu § 76 c. ř. s., na něž chce se strana odvolati při ústním líčení k odůvodnění svých návrhů nebo ku potření návrhů odpůrcových, jakož i udání důkazů, kterých chce použití strana při jednání k dovedení pravdivosti svých vlastních tvrzení neb k vyvrácení skutkových tvrzení odpůrcových; 3. dle povahy věci prohlášení o pravdivosti, správnosti a úplnosti skutkových přednesů odpůrcových, obsažených v předchozím spise a o přípustnosti důkazů odpůrcem naznačených. Nepodá-li žalovaná strana žalobní odpovědi včas, stihnou ji následky §u 398 c. ř. s., odpověď opožděná bude z moci úřední odmítnuta a k návrhu žalobcově bude proti ní vynesena rozsudek pro zmeškání. Příklad, že by žalovaná strana sice podala žalobní odpověď včas, avšak, že by tato nevyhovovala úplně náležitostem §u 78 c. ř. s., není v zákoně řešen. Civilní řád soudní neobsahuje žádné sankce na částečný nedostatek náležitostí § 78 c. ř. s. V souzeném případě vyhověla žalovaná strana pouze předpisu čís. 1 § 78 c. ř. s. návrhem, aby žaloba byla zamítnuta, když byla před tím povšechně popřela údaje žalobní. Byla tedy podána žalobní odpověď, byť i neúplná, a tím již uchránila se žalovaná strana před následky zmeškání, které by ji jinak byly stihly dle §u 398 c. ř. s.; neboť předpis tento stihá zmeškáním pouze nepodání odpovědi vůbec, nikoli též podání odpovědi nenáležitě vypravené. Dle §§ů 179 a 258 c. ř. s. mohla strana doplniti údaje žalobní odpovědi, a právem tudíž tak žalovaná strana učinila, ovšem jest věci prvního soudu, by posoudil dle §§ů 142, 44 a 49 prvý odstavec c. ř. s., zda tento opožděný přednes mohl se státi již dříve v žalobní odpovědi, zda jeho důsledkem bylo odročení jednání a zda by vzhledem k tomu neměla býti žalované straně neb jejímu zástupci uložena náhrada útrat průtahem tím způsobená. Po případě bude věci soudu, by uvažoval, zda zřejmý průtah nebyl přivoděn úmyslně a neměl snad v zápětí značné zdržení sporu, ve kterémž případě by mohl soud přednes takto opožděný jako nepřípustný odmítnouti z moci úřední po rozumu §u 179 c. ř. s. Nedá se upříti, že lze postupem, jaký zachovala strana žalovaná obcházeťi předpisy c. ř. s. o neprodlužitelnosti lhůty k žalobní odpovědi, než náprava v tom směru může se státi pouze cestou zákonodárnou, c. ř. s. neskýtá k nápravě v tomto směru pro-

středku účinného. Poukaz rekursu, že popření děje žalobního při prvním roku neodvracuje nikterak možnost zmeškání, nebude-li žalobní odpověď podána včas, není případným, neboť není předpisu, že by žalovaná strana měla popřítí děj žalobní při prvním roku, naopak jest přednes ten vzhledem k předpisu §u 239 c. ř. s. z prvního roku vyloučen a proto nemá, i když se stal, účinku.

Čís. 5890.

Byla-li strana povinna jmenovati rozhodčího, avšak neučinila-li tak, nelze se domáhati na ní splnění pořadem práva, nýbrž rozhodčího zřídí na návrh soud. Lze se však žalobou domáhati vydání dokladů rozhodci na straně, jež měla zříditi rozhodčího.

(Rozh. ze dne 30. března 1926, R I 248/26.)

Strany zvolily si za rozhodčího Jana Ř-a a ustanovily dále ve smlouvě, že, kdyby Jan Ř. úkol rozhodčího nepřijal, neb v něm řádně nepostupoval a podání nálezů a dobrozdání protáhl přes 3 měsíce ode dne, kdy mu bude doručena dohoda o rozhodčím — trvá smlouva o rozhodčím dále a obě strany jsou povinny navzájem do 14 dnů po vyzvání kterékoliv strany, jmenovati nového rozhodčího, po případě, neshodnou-li se na jednom, jmenovati každá rozhodčího se své strany a tito rozhodčí by si pak zvolili předsedu. Jan Ř. úkol rozhodčího převzal, ale v stanovené době 3 měsíců nález a posudek nepodal, žalobce pak vyzval žalovaného, by se s ním dohodl o osobě nového rozhodčího po případě, by se své strany jmenoval svého rozhodčího a jmenoval za takového se své strany Antonína P-a; žalovaný ale s volbou nového rozhodčího (nových rozhodčích) nesouhlasil. Vzhledem k tomu podal žalobce žalobu, ve které domáhal se rozhodnutí, že žalovaný jest povinen jmenovati ve smyslu vzájemné smlouvy nového rozhodčího a že jest povinen vydati mu veškeré doklady společenského podniku. Žalovaný vznesl především námitku nepřípustnosti pořadu práva a navrhl odmítnutí žaloby uváděje, že jest pořad práva vyloučen, poněvadž dle ustanovení §§ 582 a 583 c. ř. s., dle úmyslu zákona a vzhledem k obsahu uzavřené smlouvy o rozhodčím může se žalobce domáhati ustanovení nového rozhodčího pouze cestou nespornou. Soud první stolice vyhověl námitce nepřípustnosti pořadu práva a odmítl žalobu. Důvody: Z obsahu žaloby jest patrné, že žalobci jde o to, aby žalovaný ve smyslu nesporné vzájemné smlouvy o rozhodčím jmenoval se své strany nového rozhodčího, poněvadž rozhodčí Jan Ř., na němž se strany původně shodly, dle nesporného přednesu stran v ustanovené mu lhůtě nález a posudek nepodal; nastal tedy případ, kdy ve smyslu smlouvy strany do 14 dnů po vyzvání kterékoli z nich měly jmenovati nového rozhodčího a, kdyby se nedohodly na jednom, že má každá jmenovati svého rozhodčího. Dle přednesu stran jest dále nesporné, že žalobce vyzval žalovaného k jmenování nového rozhodčího a že zároveň se své strany